

taten. For Belgiens vedkommende var både den flamsksprogede og den fransksprogede minister mødt op og for Tyskland foruden Bundesministeren også „Länderministrene“, idet undervisningsspørgsmålet i vidt omfang henhører under „Länder“-nes kompetence.

Nedenfor gengives på grundlag af de officielle dokumenter samt samtale med de herværende faste repræsentationer og kommissionseksperter forløbet af forhandlingerne og de enkelte landes standpunkter vedrørende de enkelte dagsordenspunkter.

1. Gensidig anerkendelse af diplomer.

Baggrundsnote til brug for ministerrådet R 2234 /71 RN 24 vedlægges i ét tysksproget eksemplar.

Som gennemgået ovenfor er der her tale om et spørgsmål, der gennem flere år har været drøftet inden for EF, uden at løsninger har kunnet findes. Det lykkedes heller ikke på det nu afholdte rådsmøde at nå til en løsning af problemerne. De enkelte lande fastholdt således deres tidligere standpunkter. Tyskland var fortsat modstander af at lægge disse anerkendelsesspørgsmål i alt for faste rammer, idet man frygter, at defineringen af timeantal m. v. vil vanskeliggøre den dynamiske udvikling, som i disse år pågår, ikke mindst inden for den højere uddannelse med henblik på at effektivisere og forkorte studietiderne. Fra tysk side gør man sig derfor (jfr. bilag 1 til dok. EN 24) til talsmand for, at man stort set uden alt for store formaliteter, måtte kunne anerkende hinandens eksamensbeviser, som de er. Fra tysk side gør man i denne forbindelse opmærksom på, at der er tale om gensidig anerkendelse mellem højt udviklede industrilande, der alle er på et jævnyrdigt højt uddannelsesniveau. De tyske tanker går, som det vil ses, væsentligt videre end det minimum, som er krævet i Rom-traktatens art. 57, og flere medlemslande, særlig Frankrig, har da også modsat sig de tyske tanker.

Fra fransk side ville man i og for sig ikke modsætte sig en gensidig „akademisk anerkendelse“ i overensstemmelse med de tyske tanker, d.v.s. at indehavere af akademiske grader uden videre skulle have adgang til at fortsætte deres akademiske uddannelse på næste trin i uddannelsessystemet i et andet EF-land. For så vidt angår spørgsmålet om etablering ønskede Frankrig imidlertid, at der først skabes klarhed over alle de

mulige indvirkninger på de enkelte landes uddannelsessystemer, en eventuel gensidig anerkendelse måtte medføre. I Frankrig gør den opfattelse sig endvidere gældende, at man i givet fald nok vil acceptere en belgier med belgisk uddannelse, men ikke en franskmand efter at have erhvervet en uddannelse i et andet EF-land skal have adgang til at etablere sig på lige fod med franskmænd med en national uddannelse.

For Luxembourg gør der sig en række helt specielle problemer gældende som følge af, at dette land ikke har nogen højere læreanstalt. Hidtil har man klaret sig med en officiel national anerkendelse af uddannelser ved en række udenlandske universiteter, først og fremmest i de andre EF-lande, men også i visse tredjelande, som f. eks. Schweiz, Østrig og USA. Problemet er nu, om man i de øvrige EF-lande skal anerkende den luxembourgske anerkendelse eller ej. Flere lande, særlig Frankrig, er modstander heraf, da man ellers via Luxembourg foretager en anerkendelse, ikke blot af andre EF-eksaminer, men også af eksaminer i tredjelande, hvor der ikke er tale om en gensidig anerkendelse i forhold til EF. Fra belgisk og hollandsk side betonedes man den afgørende vægt, som man tillægger, at disse problemer snarest bliver løst.

Rådet enedes til slut om at anmode de faste repræsentanter om at fortsætte det løbende arbejde. Samtidig anmodedes Kommissionen om i en særlig til formålet nedsat arbejdsgruppe med deltagelse af nationale eksperter at undersøge, om det i forbindelse med en fremskyndelse af gennemførelsen af den frie etableringsret er muligt at gennemføre en videre anerkendelse af medlemslandenes eksamensbeviser. Den omhandlede arbejdsgruppe ventes at påbegynde sit arbejde først i det nye år. I Kommissionskredse venter man imidlertid ikke, at gruppen vil nå noget hurtigt resultat, idet man med de ovenfor refererede tyske standpunkter i realiteten er tilbage på det punkt, hvor Kommissionen i sin tid begyndte sit arbejde. Der skønnes således heller ikke i dag at være basis for at nå til enighed efter de tyske retningslinier, henset til de forskelle, der fortsat består mellem eksamensniveauer både medlemslandene imellem og mellem de forskellige læreanstalter inden for det enkelte land. Konklusionen er således, at der næppe er